

Medvídek

Kateřina Kašparová IX.B

Medvědí příběh

Ahoj všichni, já jsem medvídek...

Při pohledu na mě vás asi napadne, že jsem neměl docela jednoduchý osud...Ale abych Vás s ním seznámil, na to si budu muset sednout...je to dlouhý příběh...

Všechno to vlastně začalo tak, že babička chtěla svému vnoučátku dát nějaký dáreček. Přemýšlela a napadlo ji, že by mohla uháčkovat medvídku, a to mě.

V den narozenin mě babička zabalila do balícího papíru, zavázala mašlí a zanesla svému milovanému vnoučátku. Dostala mě pětiletá holčička jménem Adélka. Byla ze mě nadšená, a to nadšení trvalo docela dlouhou dobu. Zdálo se, že jsme nejlepší kamarádi jací můžou jenom být, všude mě Adélka brala s sebou, povídala si se mnou a také mi zpívala ukolébavky na dobrou noc. Jo, byly to nádherné časy, ale bohužel nic netrvá věčně. Jednoho dne koupili Adélce rodiče štěňátko. Z počátku to vypadalo, že budeme tři nejlepší kamarádi, ale pak se ukázalo, že Adélka má oči jen pro to štěně.

Mě odložila na půdu, kde se povalovalo nepotřebné harampádí a ostatní nepotřebné věci. V tu chvíli sem si myslel, že už nic horšího být nemůže, ale jak se ukázalo, může. Hned druhý den se na půdě objevily kočky, a pak to začalo. Nemilosrdně mě potahovaly po půdě, sekaly do mě ošklivými drápkami, až mi uletělo jedno očičko...Roky letěly a já tam dál nehnutě ležel a pořád dokolečka si připomínal ty krásné chvíle, které jsme spolu s Adélkou prožili...

Nevím, kolik let přesně uplynulo, ale byla to dlouhá doba, když se v tom otevřely staré, zaprášené a skřípající dveře, které byly po mnoho let zavřené, v nich stála malá neznámá osoba. Myslel jsem, že si Adélka konečně uvědomila, že jí se mnou bylo nejlépe, ale v okamžiku, kdy jsem spatřil neznámou tvář...Byla to také malá, ač neznámá holčička. Po dlouhém bloudění po půdě přišla konečně ke mně. Chvíli na mě koukala svýma modrýma očkami, ale pak mě zvedla ze země a utíkala se mnou směrem pryč z půdy. Donesla mě do místnosti, která mi byla povědomá, skoro to vypadalo jako ta místnost, ve které mě Adélka poprvé spatřila, ale vypadala trochu jinak.

Ta holčička, která mě na půdě našla, si se mnou začala hrát, když v tom dveře od pokoje otevřela nějaká neznámá osoba. Byla to její maminka a hned se zeptala: „Anetko, copak to máš?“ Holčička jí odpověděla: „Hele mami, to jsem našla na půdě.“ Její maminka se ke mně sklonila a řekla: „Já jsem na něj úplně zapomněla, s tím medvídkem jsem si hrála, když jsem byla malá, ale pak jsem dostala štěňátko a médu jsem odložila a pak na něj zapomněla...pojd', opravíme ho.“

Za určitou dobu jsem se s Anetkou tak spřátelil, že nás nic nerozdělilo, neodhodila mě ani když dostala nějakou novou, lepší a hezčí hračku, zkrátka jsme zůstali nejlepší přátelé, jen některé následky z dob strávených na půdě mi zůstaly dodnes...a tím bych asi ukončil můj příběh.